

לקוטי תורה • פרשת בחוקותי • מאמר 3

אם בחקותי תלכו כו'

”אם בחקותי תלכו”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/bechukosai/3](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/bechukosai/3)

1 אם בחקותי תלכו כו'. מבואר בע"ח [בעץ חיים] (שער כ"ה פ"א המתחיל ענין הצלם באמיתית נלע"ד [נראה לעניות דעתי] כו')

"אם בחוקותי תלכו" וכו'. הדבר מבואר בעץ חיים (שער כ"ה, פרק א', המתחיל: "עניין הצלם, לאמיתו של דבר, כפי שנראה לעניות דעתי" וכו').

בחי' צלם כו' שהוא בחי' נפש השכלית המחבר הצורה והחומר שהוא נפש האלהית עם נפש הבהמית לברר בירורים

[ש]בחינת הצלם וכו' היא בחינת הנפש השכלית, המחברת בין הצורה לחומר — כלומר, בין הנפש האלקית לנפש הבהמית — כדי לברר בירורים.

כי נפש הבהמית הוא בחי' בהמה פשוטה ועמ"ש מזה בד"ה זאת חנוכת המזבח ונפש השכלית היא בחי' נוגה מעורב טו"ר [טוב ורע] כמ"ש חכמים המה להרע.

כי הנפש הבהמית היא בחינת בהמה פשוטה (וראו מה שנכתב על כך במאמר המתחיל "זאת חנוכת המזבח"), ואילו הנפש השכלית היא בחינת נוגה, המעורבת טוב ורע, כפי שנאמר: "חכמים המה להרע".

2 וזהו ימי שנתינו בהם שבעים שנה דקאי אלמעלה שתה עונותינו לנגדך עלומינו למאור פניך כו' היינו שיתפכו בחי' עונותינו כו'

זהו [פירוש] הפסוק "ימי שנתינו בהם שבעים שנה", המתייחס לפסוק שלפניו: "שתה עונותינו לנגדך, עלומינו למאור פניך" וכו'; כלומר, שהבחינה של "עונותינו" תתהפך וכו',

שיהיה לנגדך ועלומינו יבא למאור פניך כו' הוא ע"י הצלם כו' ולזה ניתן ע' [שבעים] שנה לכל אחד ואחד לפי ערכו ושיעורו בכדי לברר כו'.

כך שהם יהיו "לנגדך", ו"עלומינו" יבואו "למאור פניך" וכו'. הדבר נעשה באמצעות הצלם וכו'; ולשם כך ניתנו לכל אחד ואחד שבעים שנה, לפי ערכו וכוחותיו, כדי לברר וכו'.

גם איתא בע"ח [בעץ חיים] שעתה מ"ה [שם מ"ה] מברר ב"ן [שם ב"ן] ולע"ל [ולעתיד לבוא] כשיתברר בחי' ב"ן [שם ב"ן] אזי יהיה א"ח [אשת חיל] עטרת בעלה. כי השבירה היא בבחי' ס"ג [שם ס"ג] כלו ס"ג [שם ס"ג] יחדיו כו' והיינו בבחי' ב"ן [שם ב"ן] שבס"ג [שבשם ס"ג].

עוד נאמר בעץ חיים שכעת מ"ה מברר את ב"ן, ולעתיד לבוא, לאחר שבחינת ב"ן תתברר, תהיה "אשת חיל עטרת בעלה". השבירה היא בבחינת ס"ג — "כולו ס"ג יחדיו" וכו'; כלומר, בבחינת ב"ן שבס"ג.

ולע"ל [ולעתידי לבוא] כשיתברר שם ס"ג [שם ס"ג] יתהווה ממנו ס"ג [שם ס"ג] שבס"ג [שבשם ס"ג] כו'. וביאור הענין הוא כי בחי' מ"ה [שם מ"ה] המברר הוא האור הנמשך בבחי' כלי וכמו משה ונחנו מ"ה [מה] בחי' ביטול בתכלית ואעפ"כ [ואף על פי כן] היה בגוף

ולעתידי לבוא, כאשר יתברר שם ס"ג, תתהווה ממנו בחינת ס"ג שבס"ג וכו'. ביאור הענין: בחינת מ"ה המבררת היא האור הנמשך בבחינת כלי, כמו אצל משה, שאמר "ונחנו מה" — ביטול מוחלט; ואף על פי כן היה בגוף.

ואף שהוא מבחי' אבא היינו רק מבחי' אחוריים קפ"ד קס"א גימטריא משה, ועמ"ש מזה ע"פ אני ישנה גבי קול דודי דופק,

ואף שהוא מבחינת אבא, הרי זה רק מבחינת האחוריים: קפ"ד וקס"א, שבגימטריה הם משה. וראו מה שנכתב על כך על הפסוק "אני ישנה", בענין "קול דודי דופק".

וכן נובלות חכמה שלמעלה תורה פ"י הנמשך מבחי' מוחין דאבא למדותיו שיהיה תורה כשר או פסול כו' ועמ"ש בד"ה השמים כסאי כו',

וכן "נובלות חכמה שלמעלה תורה": הכוונה למה שנמשך ממוחין דאבא למדותיו, ונעשית תורה הקובעת אם הדבר כשר או פסול וכו'. וראו מה שנכתב במאמר המתחיל "השמים כסאי" וכו'.

וכמ"כ [וכמו כן] בחינת משה היה לו אהבה ויראה ומדות רק שהיו נמשכין מבחי' מוחין פ"י שהיה האהוי"ר [האהבה ויראה] שלו בבחי' ביטול בתכלית בבחי' אבא מבחי' אחוריים

וכן בבחינת משה היו אהבה ויראה ומדות, אלא שהן נמשכו מבחינת המוחין. כלומר, אהבתו ויראתו היו בביטול מוחלט, בבחינת אבא, מבחינת האחוריים.

(כי פנימית אבא הוא פנימית עתיק) ולא מבחי' התלהבות שמבחי' אימא וכמו ההפרש שבין שבת ליו"ט [ליום טוב] שיו"ט [שיום טוב] הוא בחי' שמחה כו' ושבת הוא בחי' עונג נאדר בקדש כו'

(שהרי פנימיות אבא היא פנימיות עתיק), ולא מבחינת ההתלהבות שמבחינת אמא. הדבר דומה להבדל בין שבת ליום טוב: יום טוב הוא בחינת שמחה וכו', ושבת היא בחינת תענוג, "נאדר בקודש" וכו'.

מלה בגרמיה כמ"ש בפי אמור צ"ד ע"א, וכן היה האהוי"ר [האהבה ויראה] של משה וביקש הראני נא את כבודך פ"י שיראה א"ס שלא בבחי' כלי

"מלה בגרמיה", כפי שמבואר בפרשת אמור, דף צ"ד ע"א. כך היו גם אהבתו ויראתו של משה. הוא ביקש: "הראני נא את כבודך", כלומר, שיוכל לראות את אין סוף שלא בבחינת כלי.

(ע' [עיינן] רע"מ [רעיא מהימנא] פ' פנחס ד' רנ"ה ע"ב) והשיבו כי לא יראני האדם וחי בחייהן אינן רואים

(ראו רע"מ, פרשת פינחס, דף רנ"ה ע"ב). והוא השיב לו: "כי לא יראני האדם וחי" — "בחייהם אינם רואים".

אבל במיתתן רואים כו' וכדאיתא במדרש טוב זה מלאך חיים מאד זה מלאך המות היינו שלאחר מיתה יכול להשיג בחינת מאד בלי גבול כו'

"אבל במיתתם רואים" וכו'. וכפי שמוכח במדרש: "טוב" הוא מלאך החיים, "מאד" הוא מלאך המוות. כלומר, לאחר המוות אפשר להשיג את בחינת "מאד", שהיא ללא גבול וכו'.

היינו כשהוא חי בבחי' גוף וכלי לא יראני כו' רק במיתתן אחר שנתברר הכלי לגמרי בבחי' אתכפא ואתהפכא אז רואין ולע"ל [ולעתיד לבוא] שיזדכך שלא יהיה הגוף מזכר ונוקבא (וע' זהר ח"ב [חלק ב'] קס"ז ב') רק

כלומר, כל עוד האדם חי בבחינת גוף וכלי, "לא יראני" וכו'; רק "במיתתן", לאחר שהכלי התברר לגמרי בבחינת אתכפא ואתהפכא, אז רואים. ולעתיד לבוא, כשיזדכך, כך שהגוף לא יהיה [מורכב] מזכר ונקבה (ראו זוהר, חלק ב', 167ב), אלא

כדכתיב ועצמותיך יחליץ מבחי' טלא דכדולחא טל אורות טלך אז גם הגוף יוכל לראות ולהשיג בחי' אור א"ס

כמו שכתוב: "ועצמותיך יחליץ", מבחינת טלא דכדולחא, "טל אורות טלך"; אז גם הגוף יוכל לראות ולהשיג את בחינת אור אין סוף.

וזהו כאור שבעת הימים פ"י אור ז' הימים כמו שהיתה קודם הבריאה בעולם התהו רק שהיה בבחי' ז' אורות להיות האורות גדולים מהכלי.

וזהו "כאור שבעת הימים": כלומר, אור שבעת הימים כפי שהיה קודם הבריאה, בעולם התהו, אלא שהיה בבחינת שבעה אורות, שהאורות היו גדולים מן הכלי.

אך היה בהן שבירה ואח"כ עולם התקון נעשה הכלי גדול והאור קטן. ולעתיד לבוא כשיזדכך הכלי יהיה ג"כ האור גדול כאור ז' הימים בחי' תהו ואז יהי' [יהיה] א"ח [אשת חיל] עטרת בעלה כו'

אלא שהייתה בהם שבירה, ואחר כך, בעולם התיקון, נעשה הכלי גדול והאור קטן. ולעתיד לבוא, כשיזדכך הכלי, גם האור יהיה גדול, כאור שבעת הימים, בבחינת תהו; ואז "אשת חיל עטרת בעלה" וכו'.

(ועמ"ש בד"ה והיה אור הלבנה. ועיין במק"מ [במקדש מלך] ס"פ מצורע מענין אור שבעת הימים ובהרמ"ז [ובהרב משה זכות] פ' כי תשא קפ"ח ב')

(ראו מה שכתוב במאמר המתחיל "והיה אור הלבנה". וראו במקדש מלך, סוף פרשת מצורע, בענין אור שבעת הימים, וברמ"ז, פרשת כי תשא, 188ב.).

וזהו ענין ק"ש [קריאת שמע] שמע שם ע' רבתי היינו בחינת אור שבעת הימים שהעלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] מהבירור דנה"ב [דנפש הבהמית] מתעלה לשם.

וזהו ענין קריאת שמע: במילה "שמע" יש עי"ן רבתי, כלומר, בחינת אור שבעת הימים, שכן העלאת מ"ן מן הבירור של נפש הבהמית עולה לשם.

וזהו ואהבת את הוי' אלקיך את הטפל כו' להיות בבחי' אהבה. וטפל ובטל לשם הוי' (ועמ"ש ע"פ וידעת היום) ולהתכלל באחד.

וזהו "ואהבת את הוי' אלקיך": "את" בא לרבות את הטפל וכו', כדי להיות בבחינת אהבה, ולהיות טפל ובטל לשם הוי' (ראו מה שכתוב על הפסוק "וידעת היום"), ולהיכלל באחד.

בכל לבבך שהוא בחינת נפש הבהמית רביעית דם שכלב כו' ובכל נפשך בחינת נפש השכלית בחי' צלם המחבר הנ"ל וכשיתפכו ויתבררו יבא לבחי' ובכל מאדך מאד בלי גבול

"בכל לבבך" הוא בחינת נפש הבהמית, רביעית הדם שכלב וכו'; "ובכל נפשך" הוא בחינת נפש השכלית, בחינת הצלם המחבר הנזכר לעיל. וכשיתפכו ויתבררו, יבוא לבחינת "ובכל מאדך" — מאד, בלי גבול,

כדכתיב הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד אשר בשביל זה ירדה הנפש האלהית למטה

כפי שכתוב: "הנה ישכיל עבדי, ירום ונישא וגבה מאד". לשם כך ירדה הנפש האלקית למטה,

כי מקודם היתה בבחי' גבול ומספר כי נש"י [נשמות ישראל] נמשכו מבחי' זו"נ [זעיר אנפין ונוקבא] עולם התיקון בבחי' כלי כו'

שכן קודם לכן הייתה בבחינת גבול ומספר, מפני שנשמות ישראל נמשכו מבחינת ז"א ונוקבא של עולם התיקון, בבחינת כלי כו',

וכמ"ש חי ה' אשר עמדתי לפניו כו' משא"כ אחר ירידתה בחי' צלם לברר כו' לאכפא כו'

כפי שכתוב: "חי הוי' אשר עמדתי לפניו" וכו'; ואילו לאחר ירידתה, בבחינת צלם, כדי לברר כו' ולכפות כו',

בכל לבבך ובכל נפשך יכול עייז להשיג האהבה מבחי' אור א"ס בחי' בכל מאדך שמעולם התהו
 "בכל לבבך ובכל נפשך" — באמצעות כך אפשר להשיג אהבה מבחינת אור אין סוף, בחינת "בכל מאדך", שמקורה
 בעולם התוהו.

ואף שא"א להיות בבחי' גוף וכלי מ"מ הארה מזה יוכל להיות בכל יום ובמיתתן אחר שנברר הכל
 רואין כו' וזהו היה מספר בני ישראל כו' אשר לא יספר כו':

ואף שאי אפשר שתהיה בבחינת גוף וכלי, בכל זאת הארה ממנה יכולה להיות בכל יום; ו"במותן", לאחר שהכול
 התברר, "רואין" כו'. וזהו [פירוש] "והיה מספר בני ישראל" כו', "אשר לא יספר" כו'.

4 ב אך קודם הק"ש [הקריאת שמע] בחי' אהבה הנ"ל צריך להיות פסוקי דזמרה. וזהו אם בחקותי תלכו ב'
 חקיקות כמו כלי שצריך חקיקה מבחוץ ומבפנים

2. אך לפני קריאת שמע, בחינת האהבה שהוזכרה לעיל, צריכים לומר פסוקי דזמרה. וזהו [פירוש] "אם בחקותי
 תלכו": שתי חריתות, כמו כלי שצריך לחרוט בו מבחוץ ומבפנים;

כמו כן צריך כלי הנפש הבהמית לב' חקיקות הללו בכדי שאח"כ יוכל להיות בחי' תלכו שהוא בחי'
 אהבה להתכלל באחד

כך גם כלי הנפש הבהמית זקוק לשתי החריתות הללו, כדי שלאחר מכן תוכל להיות בחינת "תלכו", שהיא בחינת
 האהבה, להיכלל באחד,

כדכתיב הלוח ונסוע הנגבה וענין החקיקה מבחוץ הוא ע"י פסוקי דזמרה שהוא מלשון זמיר עריצים פי'
 שע"י ההתבוננות בגדולת א"ס ב"ה בפסוקי דזמרה הוא מזמר ומכרית בחי' הרע שתוכל להתפשט
 בנפשו בחי' אהבה אלקית.

כמו שכתוב: "הלוח ונסוע הנגבה". החריתה מבחוץ נעשית באמצעות פסוקי דזמרה, שמקור שמם בלשון "זמיר
 עריצים" — כריתת העריצים. כלומר, באמצעות ההתבוננות בגדולת אין סוף ברוך הוא בפסוקי דזמרה, הוא מזמר
 וכורת את בחינת הרע, כדי שבנפשו תוכל להתפשט בחינת האהבה האלקית.

כי ההתפעלות מההתבוננות הנ"ל עדיין אין זה בחי' אהבה רק בחי' התפעלות מאלקות בכדי שיתפרד
 הרע

שהרי ההתעוררות מן ההתבוננות האמורה עדיין אינה בחינת אהבה, אלא רק בחינת התפעלות מאלקות, כדי שהרע
 ייפרד,

כדכתיב רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם היינו ע"י בחי' ההתבוננות ברוממותו ית' נפרד הרע.
כמו שכתוב: "רוממות ה' בגרונם וחרב פיפיות בידם". כלומר, באמצעות בחינת ההתבוננות ברוממותו יתברך, הרע נפרד.

5 ולכן החיוב דפסוקי דזמרה לא נזכר במשנה רק שתים לפניה כו' כי לא היה נצרך זה אצלם בכל יום כו' לכן חובת פסוקי דזמרה אינה נזכרת במשנה, אלא רק "שתים לפניה" וכו', מפני שבאותם ימים לא היה צורך בכך בכל יום וכו'.

וזהו החקיקה מבחוץ והחקיקה מבפנים הוא ע"י מצות מעשיות שבכחי' חוקה כמו פרה אדומה ציצית ותפילין שאין בהם שום שכל וטעם

וזהו החקיקה מבחוץ. החקיקה מבפנים נעשית באמצעות מצוות מעשיות שהן בבחינת חוקה, כגון פרה אדומה, ציצית ותפילין, שאין בהן שום שכל וטעם.

והיינו מפני ששרש המצות הוא מבחינת כתר כי אורייתא מחכמה נפקת אבל שרשן הם מכתר תרי"ג מצות דאורייתא וז' מצות דרבנן גימטריא תרי"ך.

וזה מפני ששרש המצוות הוא בבחינת כתר. שהרי התורה יוצאת מחכמה, אך שורש המצוות הוא בכתר: תרי"ג מצוות התורה ושבע מצוות דרבנן עולות בגימטריה תרי"ך.

אך בכל ספ"י [ספירה / ספירות] יש בחי' קומה כמו חכמה שבחכמה וכמו כן בכתר יש בחי' מצות הנמשך מחכמה שבכתר ונתלבש בחכמה דאצילות ואח"כ בבריאה שיוכל להיות גם למטה טעם למצוה זו.

אולם בכל ספירה יש בחינת קומה שלמה, כגון חכמה שבחכמה. וכך גם בכתר יש בחינת מצוות הנמשכת מחכמה שבכתר ומתלבשת בחכמה דאצילות, ואחר כך בבריאה, כדי שגם למטה יהיה אפשר להבין טעם למצוה זו.

6 ויש מצות הנמשכים מכתר שבכתר והם החוקים שהם רק בחי' רצון ונקרא רעוא דרעוין כו' וע"י מצות אלו ששרשן מאד נעלה יכול להיות חקיקה מבפנים בנפש הבהמית

ויש מצוות הנמשכות מכתר שבכתר, והן החוקים, שהן בחינת רצון בלבד, ונקראות "רצון הרצונות" וכו'. באמצעות מצוות אלה, ששרשן נעלה מאוד, יכולה להתחולל חקיקה מבפנים בנפש הבהמית,

וכדכתיב ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך שמפני שהם בעמקי הקליפות צריך דוקא אני בחינה גבוה מאד

כמו שנאמר: "ועברתי בארץ מצרים" — "אני ולא מלאך"; מכיוון שהם היו בעומק הקליפות, היה צורך דווקא ב"אני", בבחינה נעלית מאוד.

וכמו כן להיות חקיקה בנפש הבהמית שיהיה לו בחי' אהבה להתכלל נפשו באחד היא ע"י מצות הנ"ל ועמ"ש בד"ה ועתה יגדל נא כח.

וכך גם, כדי שתהיה חקיקה בנפש הבהמית, שתהיה בה בחינת אהבה, כך שנפשו תיכלל באחד, הדבר נעשה באמצעות המצוות הנזכרות לעיל. (ראו מה שכתוב במאמר הפותח במילים "ועתה יגדל נא כוח").

וזהו באר חפרוה שרים בחינת יסוד דנוקבא שכדי שיהיה בבחי' נוקבא בחי' יסוד התקשרות באלהות ע"י התעוררות הנ"ל צריך חפירה כי בלא זה לבו אטום כבתולה.

וזהו "באר חפרוה שרים": בחינת יסוד של נוקבא. כדי שבבחינת נוקבא תהיה בחינת יסוד, התקשרות באלוקות באמצעות ההתעוררות הנזכרת לעיל, נחוצה חפירה; שכן בלעדיה לבו אטום כבתולה.

(ועמ"ש מזה ע"פ לריח שמניך בענין על כן עלמות אהבוך. ועמ"ש בד"ה עיני כל. וכד"ה לא תהיה משכלה ועקרה) וממה נעשה החפירה במחוקק בחי' חקיקה הנ"ל שהוא בחי' מצות הנ"ל

(ראו מה שכתוב על כך על הפסוק "לריח שמניך", בעניין "על כן עלמות אהבוך"; וראו מה שכתוב במאמר הפותח במילים "עיני כל", ובמאמר הפותח במילים "לא תהיה משכלה ועקרה"). ובמה נעשית החפירה? "במחוקק" — בחינת החקיקה הנזכרת לעיל, שהיא בחינת המצוות הנזכרות לעיל.

אך אעפ"כ [אף על פי כן] התפשטותן הוא בבחי' חכמה ע"י משה (ועמ"ש בפ' חקת ע"פ במחוקק כו') כי אף פרה אדומה נאמרה ע"י משה כו' וע"ז נאמר אמרתי אחכמה כו'.

אך למרות זאת, התפשטותן היא בבחינת חכמה, באמצעות משה (ראו מה שכתוב בפרשת חוקת על הפסוק "במחוקק וכו'), שכן גם פרה אדומה נאמרה באמצעות משה וכו'; ועל כך נאמר: "אמרתי אחכמה" וכו'.

וזהו אם בחקותי תלכו ודרשו רז"ל [רבתינו זכרונם לברכה] הלואי בחקתי תלכו היינו שיהי' [שיהיה] בחי' הליכה הוא בחי' אהבה ולהתכלל באחד צריך לזה ב' חקיקות הנ"ל

וזהו "אם בחוקותי תלכו", שעל כך דרשו חז"ל: "הלואי בחוקותי תלכו". כלומר, כדי שתהיה בחינת הליכה — שהיא בחינת אהבה והיכללות באחד — נחוצות שתי החקיקות הנזכרות לעיל.

כי בלתי זה א"א שיהיה לו בחי' אהבה מאחר שהוא אסור בגוף ונפש הבהמית וכמשל האסור בזיקים שא"א לו להלך אלא א"כ ישתברו הזיקים:

כי בלעדיהן אין אפשרות שתהיה בו בחינת אהבה, מאחר שהוא אסור בגוף ונפש הבהמית. הדבר דומה לאדם הככול בשלשלאות, שאינו יכול ללכת אלא אם כן השלשלאות נשברות.

7 ג אך עיקר ההליכה הוא להתכלל נפשו באחד לדבקה בו. ואיך אפשר זה. ולזה אמר ואת מצותי תשמרו אשר קדשנו במצותיו כו' כמבואר במ"א.

3. אבל עיקר ההליכה הוא שנפשו תיכלל באחד ותדבק בו. ואיך אפשר להגיע לכך? על כך נאמר: "ואת מצותי תשמרו", ועל כך אומרים: "אשר קדשנו במצותיו" וכו', כפי שמבואר במקום אחר.

וזהו ואת מצותי תשמרו שע"י המצות משתמר בחי' אור א"ס בחי' עתיק. וזהו נר מצוה כמו נר המשמר השמן והאור

וזהו "ואת מצותי תשמרו": באמצעות המצוות נשמרת בחינת אור אין סוף, בחינת עתיק. זהו "נר מצוה" — כמו נר השומר את השמן ואת האור,

כמו כן המצוה משמרת בחי' אור א"ס (ועמ"ש בד"ה והנה מנורת זהב כולה. ובד"ה כי תשמע בקול גבי לשמור את כל מצותיו) וע"ז אמר ועשיתם אותם אתם כתיב.

וכך גם המצווה שומרת על בחינת אור אין סוף (ועיינו במה שכתוב בדיבור המתחיל "והנה מנורת זהב כולה", ובדיבור המתחיל "כי תשמע בקול", בעניין "לשמור את כל מצותיו"). ועל כך נאמר: "ועשיתם אותם" — "אתם" כתיב.

פ"י כי זהו באמת בחי' עשייה שנשמות ישראל עושין ומכריחין כביכול המשכת אוא"ס [אור אין סוף] בהכלים והוא מלשון גדול המעשה כו',

פירוש הדבר, שזו באמת בחינת עשייה: נשמות ישראל עושות ומכריחות, כביכול, את המשכת אור אין סוף אל הכלים. זהו גם פירוש הביטוי "גדול המעשה" וכו',

ולכן נק' כל עובדא בלשון עשיה פ"י לשון הכרח כי מה שהשכל מתפשט בהמעשה שעושה זהו בחי' הכרח לגבי השכל שיהי' [שיהיה] יורד ונמשך בעשייה

ולכן כל פעולה נקראת בלשון עשייה, שפירושה גם הכרח. כאשר השכל מתפשט אל הפעולה שאדם עושה, הדבר כרוך בהכרח מצד השכל, שעליו לרדת ולהימשך אל העשייה;

כמו כן בעשיית המצוה שנמשך עי"ז אור א"ס ב"ה מה שהוא נעתק ונבדל מסדר ההשתלשלות ונמשך ושורה בהכלים דז"א על כן נק' בחי' זו בשם עשיה

וכך גם בעשיית מצווה: באמצעותה נמשך אור אין סוף ברוך הוא, המרוחק והמובדל מסדר ההשתלשלות, והוא נמשך ושורה בכלים של ז"א. לכן בחינה זו נקראת עשייה.

(ועמ"ש בד"ה להבין ענין מדלג על ההרים בענין שלכך נק' המצות בשם רמ"ח אברין דמלכא כו' ע"ש. וע' במ"ש ע"פ ביום השמיני עצרת בפ"י אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם)

(ועיינו במה שכתוב בדיבור המתחיל "להבין ענין מדלג על ההרים", בענין הסיבה לכך שהמצוות נקראות "רמ"ח אברין דמלכא" וכו', ושם. ועיינו גם במה שכתוב על הפסוק "ביום השמיני עצרת", בפירוש "אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם".)

וזהו ועשיתם אותם אתם כו'. ונתתי גשמיכם בעתם פ"י גשמיכם זהו התורה כמ"ש יערוף כמטר לקחי. וזהו "ועשיתם אותם" — "אתם" וכו'. "ונתתי גשמיכם בעתם": "גשמיכם" הם התורה, כמו שכתוב: "יערוף כמטר לקחי".

והנה גשמים יורדין בגבורה ובתורה אמרו רז"ל [רבתינו זכרונם לברכה] שניתנה בה' קולות פ"י ה' חסדים המגדילים והם בחי' ה' גבורות דאבא הנעשים בחינת חסדים דאימא.

והנה, הגשמים יורדים באמצעות גבורה, ועל התורה אמרו חז"ל שהיא ניתנה בחמישה קולות. כלומר, חמישה חסדים שמגדילים, והם בחינת חמש הגבורות של אבא שנעשות בחינת החסדים של אימא.

פ"י כי משה שמע כל התורה בקול אחד כמ"ש והאלהים יעננו בקול לפי שמשה היה מבחי' אור אבא בעצמו.

כלומר, משה שמע את התורה כולה בקול אחד, כפי שנאמר: "והאלקים יעננו בקול", משום שמשה היה מבחינת אור אבא עצמו.

אך ישראל לא היה באפשרי לקבל ונתחלק ע"י ה' גבורות דאבא לבחינת חמשה קולות וזהו פלג אלהים מלא מים.

אבל ישראל לא יכלו לקבל אותה כך, והיא התחלקה באמצעות חמש הגבורות של אבא לחמישה קולות. וזהו "פלג אלקים מלא מים".

פ"י מה שנתפלג מבחי' אלהים בחי' ה' גבורות מלא מים באמת הם חסדים שיכולים לקבל.

כלומר, מה שנחלק מבחינת אלקים — בחינת חמש הגבורות — הוא "מלא מים": לאמיתו של דבר אלה הם חסדים, שהם יכולים לקבל.

8 וע"י גשמיכם בחי' התורה הנ"ל נעשה קול דודי דופק פתחי לי שיהיה לכו פתוח שיוכל להיות בנפשו בחי' אהבה ע"י בחי' התורה המגדל והיה מזה ונתנה הארץ יכולה היינו בחינת ב"ן [שם ב"ן] שנתברר מנפש הבהמית

ועל ידי "גשמיכם" — בחינת התורה שנזכרה לעיל — נעשה "קול דודי דופק: פתחי לי", כך שלבו יהיה פתוח ותוכל להיות בנפשו בחינת אהבה, באמצעות בחינת התורה שמצמיחה. ומכך בא "ונתנה הארץ יכולה", כלומר בחינת ב"ן, שהתבררה מתוך הנפש הבהמית.

(והוא ע"ד מ"ש בד"ה האזינו השמים גבי יערוף כמטר שהתורה נק' מטר וגשם שמוציא את כח הצומח שבהארץ מההעלם אל הגילוי

(וזה על דרך מה שכתוב במאמר המתחיל "האזינו השמים", בעניין "יערוף כמטר לקחי": התורה נקראת מטר וגשם, המוציאים את כוח הצמיחה שבארץ מן ההעלם אל הגילוי,

דהיינו להיות הצמיחה בחי' אהבה בכל מאדך כו' ע"ש באריכות וזהו ואהבת בגימטריא ב' פעמים אור היינו בחי' אור אחד הוא אור זרוע לצדיק והב' בחי' הצמיחה בכל מאדך)

כלומר, שהצמיחה תהיה בחינת אהבה "בכל מאדך" וכו'; עיינו שם באריכות. וזהו "ואהבת", שגימטרייתו פעמיים "אור": בחינת אור אחת היא "אור זרוע לצדיק", והבחינה השנייה היא הצמיחה — "בכל מאדך").

ואח"כ ועץ השדה יתן פריו (עיי' בזהר בפי' בראשית דל"ז סע"ב [סוף עמוד ב.]. ובמק"מ [ובמקדש מלך] שם) שהוא בחינת מ"ד [מ"ן דוכרין] מנפש האלהית.

ואחר כך "ועץ השדה יתן פריו" (עיינו בזהר, פרשת בראשית, סוף דף לו ע"ב, ובמקדש מלך שם), שהיא בחינת מ"ד שבנפש האלקית.

וכמו בארץ שהארץ מעלה מ"ן [מ"ן נוקבין] והגשם המגדל הוא בחי' מ"ד [מ"ן דוכרין] וכדכתיב כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים כמו כן ע"י חיבור מ"ה [שם מ"ה] וב"ן [ושם ב"ן] הנ"ל יתן פריו היינו שיתגלה בחי' טובא דגניז בגווה

וכמו בארץ, שהארץ מעלה מ"ן והגשם המצמיח הוא בחינת מ"ד, ככתוב: "כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים" — כך גם על ידי חיבור מ"ה וכ"ן שנזכר לעיל "יתן פריו", כלומר, תתגלה בחינת "טובא דגניז בגווה",

היינו רפ"ח ניצוצין שיש בה רק הוא מוסתר ומלוכש רשע מכתיר את הצדיק משא"כ כשנתברר ונתהפך נתגלה האור הנ"ל להיות א"ח [אשת חיל] עטרת בעלה בחיי שלמעלה מהתקון ס"ג [שם ס"ג] דס"ג

[דשם ס"ג]

כלומר, רפ"ח הניצוצין שבה, אלא שהם מוסתרים ומולבשים, ו"רשע מכתיר את הצדיק"; אך כאשר הם מתבררים ונהפכים, מתגלה האור הנזכר לעיל, להיות "אשת חיל עטרת בעלה" — בחינה שלמעלה מהתיקון, ס"ג דס"ג.

וזהו והצליח אשר שלחתיו לברר בירורין ע"י דברי אשר יצא מפי דוקא כי כל העוסק בתורה הקב"ה יושב ושונה כנגדו כו':

וזהו "והצליח אשר שלחתיו" — לברר בירורים באמצעות "דברי אשר יצא מפי" דווקא, כי כל העוסק בתורה, הקדוש ברוך הוא יושב ושונה כנגדו וכו'.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/bechukosai/3

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק